

РЕШЕНИЕ

№ 640

гр. София, 07.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав,
в публично заседание на 08.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **3890** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на И. М. М. от [населено място], срещу ОТКАЗ, обективиран в Писмо с рег. №13-00-91/22.01.2020г. на министъра на отбраната и във вр. с Определение №4485/08.09.2021г. на Върховния административен съд (ВАС), състав на Четвърто отделение по адм. дело №3023/2021г. С оспорвания акт министърът на отбраната е ОТКАЗАЛ да удовлетвори молба с вх. №22-10-169/04.07.2013г., подадена от И. М. за закупуване на ателие за творческа дейност, в което последният е бил настанен, с адрес в [населено място], [улица], вх.А, ет.5, ателие №2.

В жалбата (именувана Молба – допълнение от 03.02.2020г.) са изложени доводи за недействителност на оспорвания отказ, от които може да се направи извод, че се претендира нищожност на административния акт, като постановен в противоречие с влязлото в сила съдебно Решение на Върховния административен съд (ВАС), Петчленен състав по адм. дело №1628/2019г. Жалбоподателят поддържа, че незаконосъобразно процесният отказ е обоснован с разпоредбата на чл.319, ал.2 от Закона за отбраната и въоръжените сили на Р България (ЗОВСРБ), вместо искането му да бъде разгледано и процедирано по реда на чл.46 от Закона за държавната собственост (ЗДС) и чл.72 от Правилника за прилагане на Закона за държавната собственост (ППЗДС), каквито указания са дадени в Решението на ВАС по адм. дело №1628/2019г. Жалбоподателят моли съда да обяви за нищожен или евентуално да отмени отказът, обективиран в Писмо с рег. №13-00-91/22.01.2020г. и да задължи

министъра на отбраната да му продаде ателие №2 по данъчна оценка, каквато възможност предоставят Законът за държавната собственост и Правилникът за неговото приложение. Не претендира за разноски.

Ответникът - МИНИСТЪР на отбраната, оспорва жалбата. В Отговор на жалба от 03.07.2020г., в писмено Становище от 03.11.2021г. и чрез процесуалния си представител юрк. М. поддържа, че оспорваният Отказ е законосъобразен административен акт и не са налице основания за неговата отмяна. Претендира да му бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и събраните писмени доказателства по делото, приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно между страните, че в качеството му на военнослужещ, жалбоподателят М. е бил настанен в процесния имот: Ателие №2 във вх.А на [улица], с акт на министъра на отбраната от 2010г. (Заповед №ЗС-244/16.11.2010г.). Не е спорен и фактът, че имотът е частна държавна собственост и е предоставен за управление на Министерството на отбраната (МО). Това обстоятелство се установява и с приетия по делото Акт за държавна собственост (А.) №07353/06.11.2009г. Въз основа на настанителната Заповед между жалбоподателя и МО е бил сключен и Договор за наем №ВН-42-94/16.11.2010г.

Административното производство е образувано по молба с вх. №22-10-169/04.07.2013г. М. е сезирал министъра на отбраната с искане да му бъде разрешено да закупи ателие №2 на [улица], вх.А, в което е настанен като хабилитиран преподавател във Военна академия „Г. С. Р.“, по реда и при условията на чл.46, ал.3 ЗДС и чл.72 ППЗДС.

По това искане министърът на отбраната е постановил изричен Отказ, обективиран в Писмо с рег. №22-10-169/19.07.2013г. Този акт е бил оспорен от жалбоподателя с искане за прогласяване на неговата нищожност, във връзка с което е било образувано адм. дело №3825/2018г. по описа на ВАС. С Решение №15287/10.12.2018г. решаващият състав на ВАС е отхвърлил искането на И. М. за обявяване нищожността на Писмо с рег. №22-10-169/19.07.2013г., издадено от министъра на отбраната. Съдебният акт по адм. дело №3825/2018г. е отменен с Решение №17507/19.12.2019г. на ВАС, Петчленен състав по адм. дело №1628/2019г. и по същество на спора съдът е обявил нищожността на Писмо с рег. №22-10-169/19.07.2013г., издадено от министъра на отбраната и е върнал делото като административна преписка на министъра на отбраната за ново произнасяне по молба с рег. №22-10-169/04.07.2013г., подадена от И. М., при спазване на дадените указания по тълкуването и прилагането на закона. Според мотивите на решаващия състав при първоначалното разглеждане на спора съдът не е отчел, че се касае за два самостоятелни материалноправни режима на придобиване и разпореждане с недвижими имоти от инфраструктурата на отбраната: Първият, регламентиран в Глава четвърта на ЗДС "Придобиване и разпореждане с имоти и вещи - частна държавна собственост" и по-конкретно чл.46, ал.2 и чл.53, уреждащи въпроса за придобиването от държавни служители и служители по трудово правоотношение в администрацията, както и от военнослужещи, без търг на недвижими имоти- жилища, ателиета и гаражи- частна държавна собственост. Вторият, установен в чл.319, ал.2 ЗОВСРБ, който предоставя правомощие на министъра на отбраната да продава жилища, ателиета и гаражи от жилищния фонд на МО с отпаднала необходимост, които се намират в населени места, в които няма

структури на МО. П. състав е приел, че искането на М. е заявено по общия ред, който позволява придобиване на имоти - частна държавна собственост от военнослужещи - какъвто е бил той към датата 04.07.2013г., в качеството му на офицер във въоръжените сили и преподавател във Военната академия „Г. С. Р.“, но министърът на отбраната е разгледал молбата като такава, депозирана по реда на чл.319, ал.2 ЗОВРСБ. Обосновал е извод, че административният орган се е произнесъл не на нормативното основание с което е бил сезиран и за него са липсвали предпоставки и условия за произнасяне по реда на чл.319, ал.2 ЗОВРСБ, поради което и актът му е изцяло лишен от законово основание и в резултат на това - нищожен.

Процесният отказ е постановен в изпълнение на влязлото в сила съдебно Решение по адм. дело №1628/2019г. на ВАС, Петчленен състав.

При така установените факти, съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Въпросът за допустимостта на жалбата е разрешен с Определение №4485/08.09.2021г. на ВАС, състав на Четвърто отделение по адм. дело №3023/2021г., което е задължително за настоящия състав, на основание чл.224 АПК.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Като взе предвид изложените от жалбоподателя оплаквания и извърши проверка на оспорвания акт на всички основания за законосъобразност, съдът достигна до следните изводи:

Оспорваният Отказ е издаден от компетентен административен орган, в кръга на правомощията му, съгласно чл.53 ЗДС.

Актът е в предписаната от закона форма и при издаването му не са допуснати нарушения на административнопроцесуалните правила, които да бъдат определени като съществени и да мотивират неговата отмяна. Съдът споделя разбирането, че нарушението на процесуалните правила е съществено само тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган.

Настоящият решаващ състав приема, че оспорваният Отказ на министъра на отбраната е постановен в съответствие с приложимите материалноправни норми и с целта на закона.

С нормата на чл.46, ал.2 ЗДС е предвидена възможност държавни служители и служители по трудово правоотношение в администрацията, както и военнослужещи да придобият без търг недвижими имоти - жилища, ателиета и гаражи - частна държавна собственост, предоставени за управление на съответните ведомства, ако имат най-малко три години стаж в съответната администрация, съответно в МО, в структурите на пряко подчинение на министъра на отбраната или в Българската армия и отговарят на условията, предвидени в Правилника за прилагане на закона. Редът и условията за продажба и замяна на държавни жилища и други имоти са детайлно регламентирани в Глава шеста на ППЗДС, чл.70 – чл.87а. Според нормата на чл.78, ал.1 ППЗДС продажбата на ателиета - частна държавна собственост, се извършва на настанени в тях наематели, които към датата на подаването на молбата за закупуване отговарят на условията за настаняване по чл.30, ал.1: да са хабилитирани научни работници в област, свързана с функциите на ведомството; да не притежават ателие за творчески нужди и да не са прехвърляли ателие за творчески нужди на трети лица през последните 5 години преди молбата за настаняване. Съгласно чл.79 ППЗДС

редът за продажба на ателиета и гаражи – частна държавна собственост, е този установен за продажба на ведомствени жилища.

В чл.53 ЗДС изрично е предвидено, че разпореждането при условията на чл.46, ал.2 с жилища, ателиета и гаражи, предоставени за управление на МО и на Министерството на вътрешните работи (МВР), се извършва от ръководителя на съответното ведомство по ред, определен от Министерския съвет (МС). С Постановление на Министерски съвет (ПМС) №193/08.09.2010г. е отменена Наредбата за разпореждане с жилища, ателиета и гаражи от жилищния фонд на МО и е приета Наредба за продажба на жилища, ателиета и гаражи от жилищния фонд на МО, които се намират в населени места, в които няма структури на министерството на отбраната, структурите на пряко подчинение на министъра на отбраната и на Българската армия (Наредбата за продажба, в сила от 17.09.2010г.). Съгласно §2 от Преходните и заключителни разпоредби (ПЗР) Наредбата за продажба е приета на основание чл.319, ал.2 ЗОВСРБ и чл.53 ЗДС.

Съгласно чл.1 от Наредбата за продажба нормативният акт урежда условията и реда за продажба на жилища, ателиета и гаражи от жилищния фонд на МО, които се намират в населени места, в които няма структури на Министерството на отбраната, структурите на пряко подчинение на министъра на отбраната и на Българската армия. От анализа на цитираните норми не следва изводът, обоснован в т.І от мотивите на оспорвания административен акт, че след като процесното ателие се намира в [населено място] – населено място където има структури на МО, структури на пряко подчинение на министъра на отбраната и на Българската армия, то имотът не може да бъде обект на продажба по реда на Наредбата за продажба, тъй като не попада в приложното поле на чл.319, ал.2 ЗОВСРБ. Настоящият решаващ състав приема, че нормата на чл.319, ал.2 ЗОВСРБ и Наредбата за продажба не съдържат забрана и не изключват възможността за продажба на имоти от жилищния фонд на МО (включително ателиета), които се намират в населени места, където има структури на Министерството на отбраната. Както беше отбелязано в Наредбата за продажба (издадена на основание чл.53 ЗДС), е установен редът по който се осъществява разпореждането с такива имоти, а условията са тези, регламентирани в ЗДС и Правилника за неговото приложение.

Нормата на чл.319 урежда правомощията на министъра на ЗОВСРБ по отношение на имоти или съоръжения с отпаднала необходимост за отбраната, докато чл.46 ЗДС дава възможност за разпореждане с имоти за задоволяване на жилищните нужди и тези за индивидуална творческа дейност на държавните служители и в частност на военнослужещите. Следователно, както е приел и ВАС, Петчленен състав по адм. дело №1628/2019г., касае се за два самостоятелни материалноправни режима на придобиване и разпореждане с недвижими имоти от инфраструктурата на отбраната, като единият – за разпореждане с имоти с отпаднала необходимост, не изключва другия, установен в чл.46, ал.2 ЗДС.

Такъв извод може да бъде направен и от приетата по делото Справка от Службата по вписванията – [населено място] за периода 01.01.2010г. до 04.04.2017г. видно от която, при действие на Наредбата за продажбите и на чл.319, ал.2 ЗОВСРБ, са били извършвани продажби на имоти от жилищния фонд на МО в [населено място] – населено място където има структури на МО, структури на пряко подчинение на министъра на отбраната и на Българската армия (позиции №, №3, 16, 27, 28, 35).

Законосъобразен обаче е изводът, обоснован в т.ІІ от мотивите на оспорвания

административен акт, че нормата на чл.46, ал.2 ЗДС предоставя правна възможност, а не право на посочените лица да придобият без търг недвижими имоти - частна държавна собственост, предоставени за управление на съответните ведомства.

Продажбата на ведомствени жилища, ателиета и гаражи на лицата, на които те са отдадени под наем, се реализира след осъществяване на сложен фактически състав, който съдържа както административни, така и гражданскоправни елементи.

На първо място следва да е налице воля за продажба на имота от собственика във всеки един момент до приключване на сделката, доколкото е възможно към един момент такава воля да е налице, но да бъде оттеглена на всеки един етап от осъществяване на фактическия състав. Настоящият решаващ състав приема, че волята на собственика за продажба не представлява административен елемент и не подлежи на съдебен контрол за законосъобразност или най-малко е въпрос от оперативната самостоятелност на министъра на отбраната. Този извод съдът обосновава по аргумент от чл.74 ППЗДС, който предвижда възможност областният управител, респективно ръководителят на ведомство, да назначи постоянна комисия от длъжностни лица в администрацията, която разглежда преписките по продажба и замяна на имотите – държавна собственост и дава становище по тяхната законосъобразност и целесъобразност. Горното идва да покаже, че решението министърът взема не само по законосъобразност, но и по целесъобразност, и то във всеки един етап от процедурата.

С подаване на молбата от страна на наемателя да закупи имота, насрещната страна – собственик, чрез министъра на отбраната, който упражнява правата на собственост на Държавата, може да прецени дали желае да се разпорежи с имота, дали същият му е нужен или нуждата от него е отпаднала. Както в чл.46, ал.2 ЗДС, така и в чл.70 и сл. от ППЗДС, няма конкретно задължение за министъра на отбраната да се разпорежи с имот от жилищния фонд на МО, дори и на лице, което отговаря на условията по чл.78 във вр. с чл.30, ал.1 ППЗДС. Действително когато действа в условията на оперативна самостоятелност органът е длъжен да изложи ясни мотиви за основанията, наложили избора на конкретното решение. В процесното писмо са изложени подробно аргументи че исканата от жалбоподателя продажба би била нецелесъобразна. Сочи се, че ателието се намира в [населено място], където има структури на МО както и че жилищните имоти в [населено място] се използват за нуждите от настаняване на военнослужещите и цивилните служители, които работят или служат в населеното място, че има недостиг на свободни жилища. Отделно от горното, за нецелесъобразно е посочено и разпореждането с имота, тъй като същият е сравнително нов - сочи се, че е ново строителство в сграда от 2006 г. и придобит от МО чрез замяна през 2007г. Тези аргументи на министъра, обосноваващи нецелесъобразност за извършване на разпореждане с процесния имот не подлежат на съдебен контрол за законосъобразност.

По изложените доводи настоящият решаващ състав приема, че Отказът, обективиран в Писмо с рег. №13-00-91/22.01.2020г. е законосъобразен и не са налице основания за неговата отмяна и за задължаване на министъра на отбраната да се разпорежи с имот, включен в жилищния фонд на МО по начина, претендиран от жалбоподателя М..

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.4 АПК на ответника се дължат разноски. Съгласно приложимата норма на чл.78, ал.8 от Гражданския процесуален кодекс в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от

юрисконсулт. В настоящия случай ответникът е бил представляван от юрисконсулт, като съдът в съответствие с фактическата и правна сложност на делото и на основание чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ във вр. с чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, определя размер на възнаграждението – 100 (сто) лева.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, Второ отделение, 25^{-ти} състав,

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. М. М. от [населено място], срещу ОТКАЗ, обективиран в Писмо с рег. №13-00-91/22.01.2020г. на министъра на отбраната.

ОСЪЖДА И. М. М., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], вх.А, ателие №2, да заплати на Министерството на отбраната, представлявано от министъра, с адрес:гр. С., [улица], сумата 100 (сто) лева – разноски по адм. дело №3890/2021г.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на РБългария в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ

Боряна Петкова